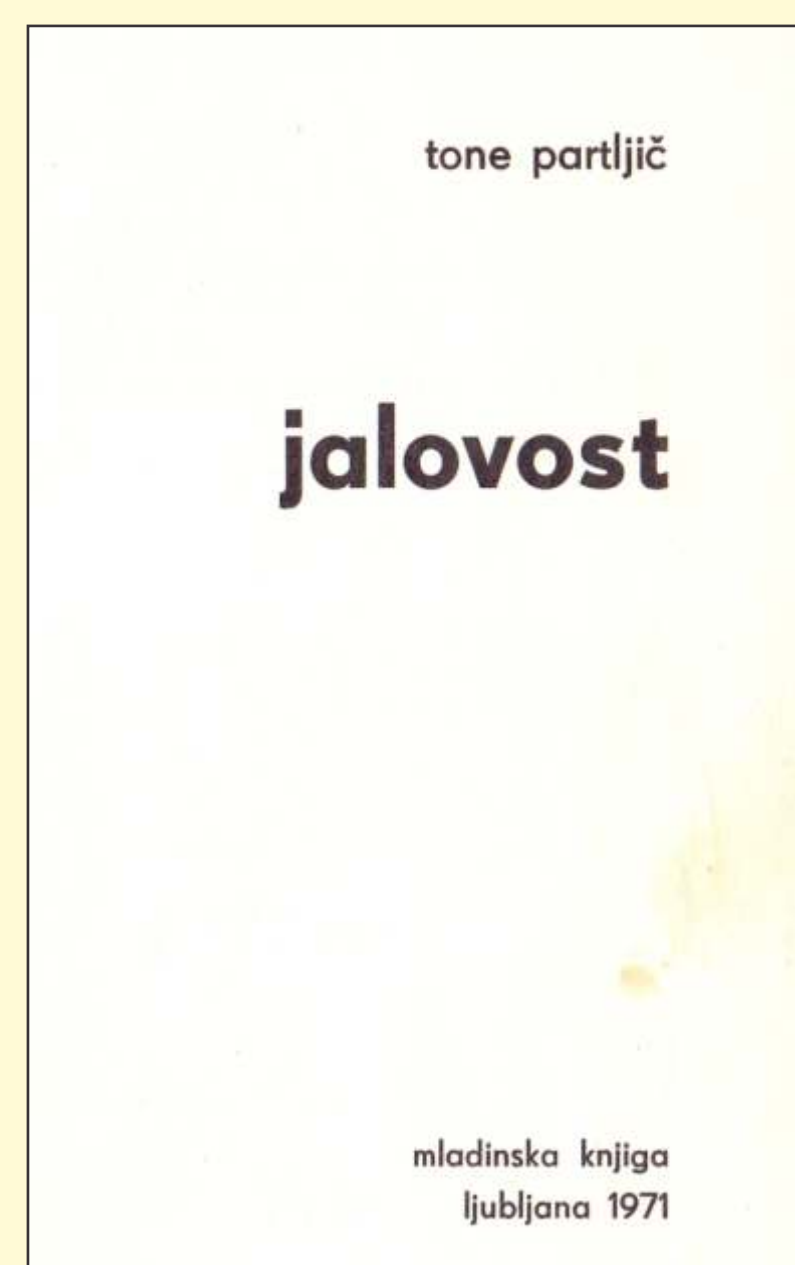
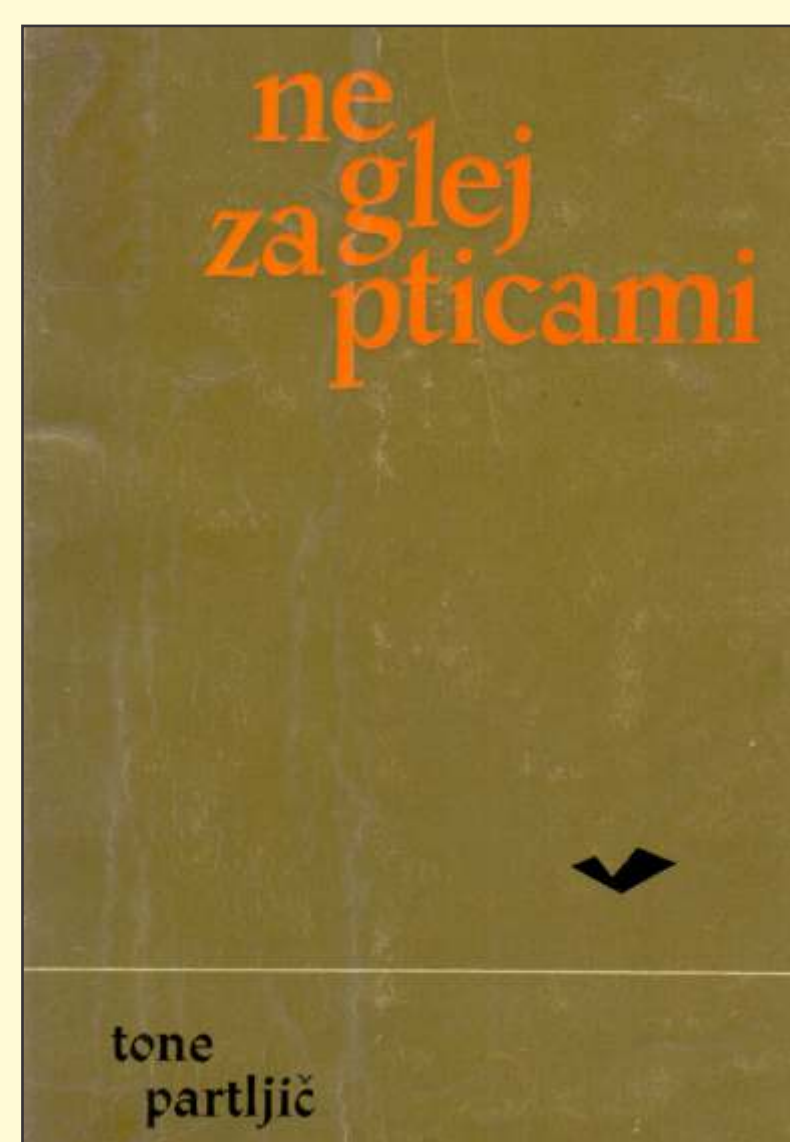

Proza za odrasle

1967 – Ne glej za pticami. Novele in črtice
 1971 – Jalovost. Dve noveli
 1974 – Volk na madridskih ulicah. Novele
 1982 – Na svidenje nad zvezdami. Novele in komedija
 1986 – Pepsi ali provincialni don Juan. Novele
 1988 – Kulturne humoreske, prosim. Humoreske
 1990 – Prelesti prelesti. Satirični roman
 1992 – Gool! Humoreske
 1992 – Mala. Kratek roman
 1994 – Pri Mariji Snežni zvonci. Roman
 1995 – Starec za plotom. Kratek roman
 1997 – Samo roko daj. Kratek roman
 1998 – Pisatelj v parlamentu. Humoreske
 2001 – Usodna privlačnost. Novele
 2002 – Kampanja. Satirični roman
 2003 – Golaž, reka in mostovi. Satirični potopis
 2006 – Grob pri Mariji Snežni. Roman
 2008 – Dom dom. Roman
 2010 – Hvala vam, bogovi, za te blodnje. Življenjepiš
 2013 – Pasja ulica. Roman
 2014 – Sebastjan in most: mala nočna kronika. Roman
 2016 – Nebesa pod Pohorjem. Roman

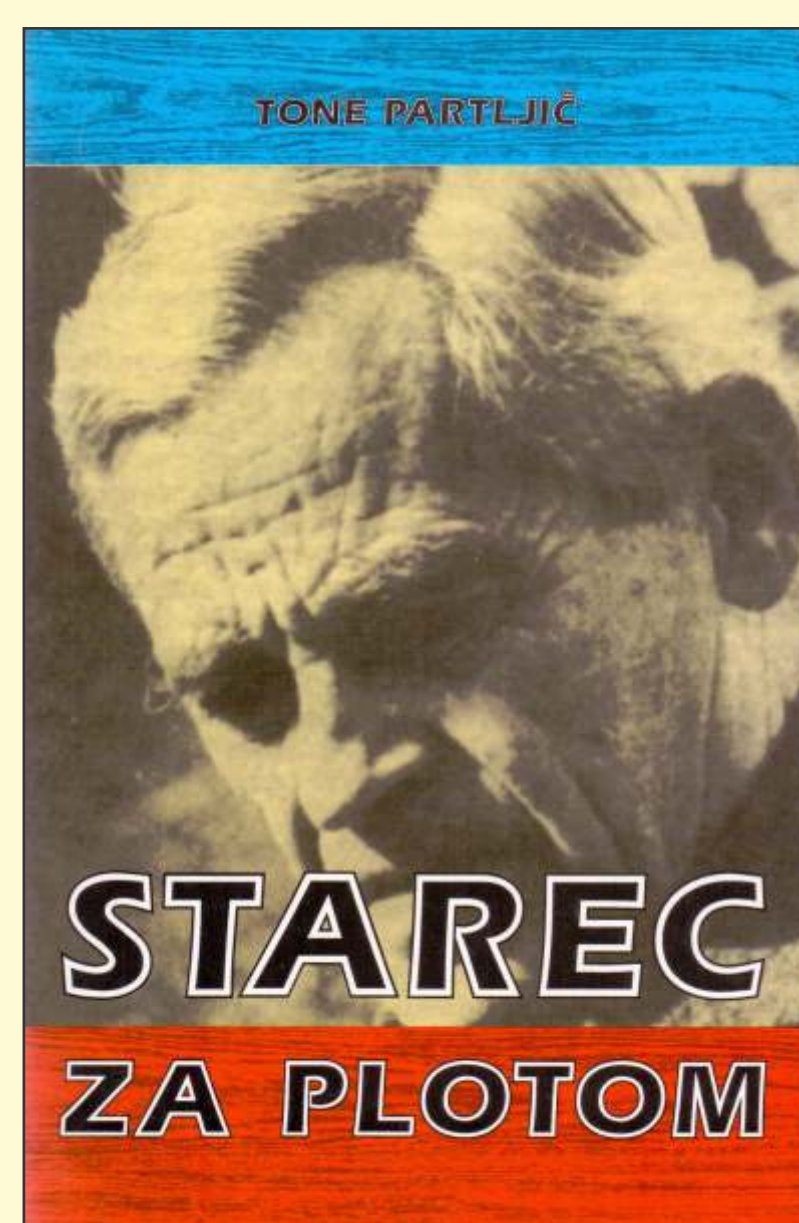
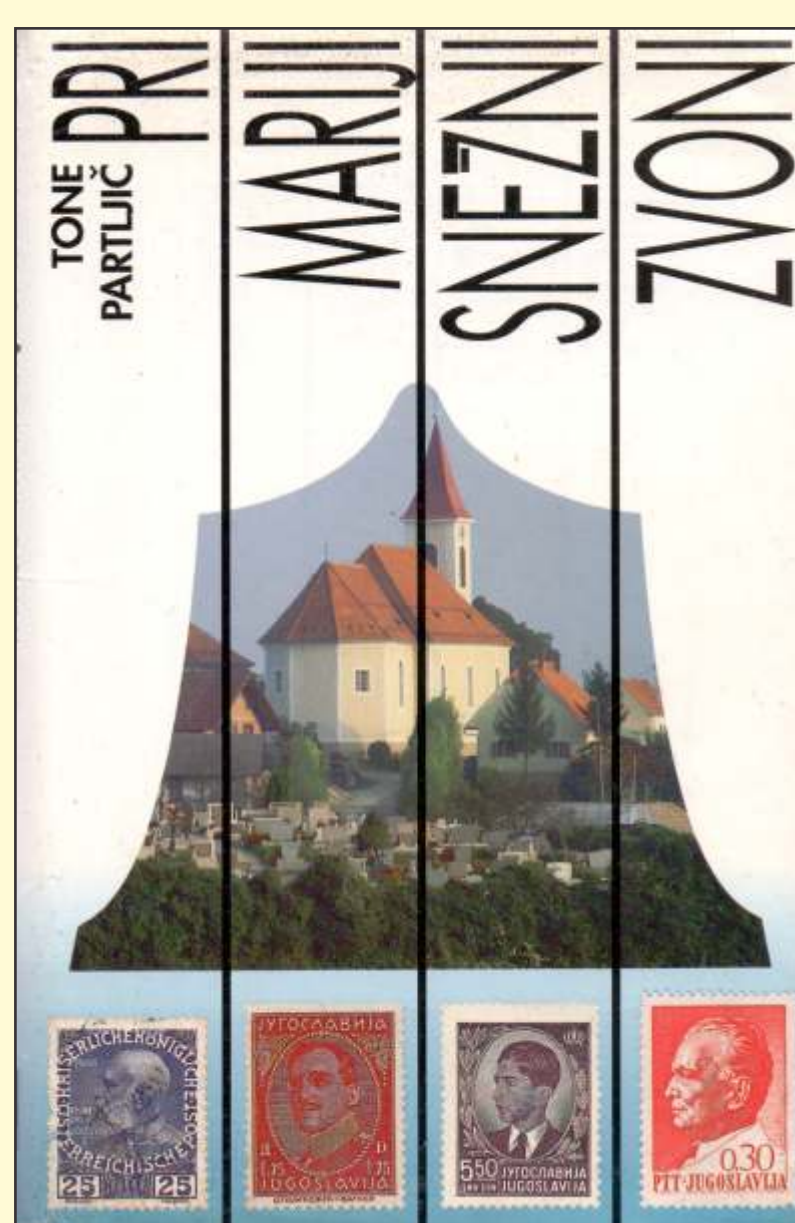
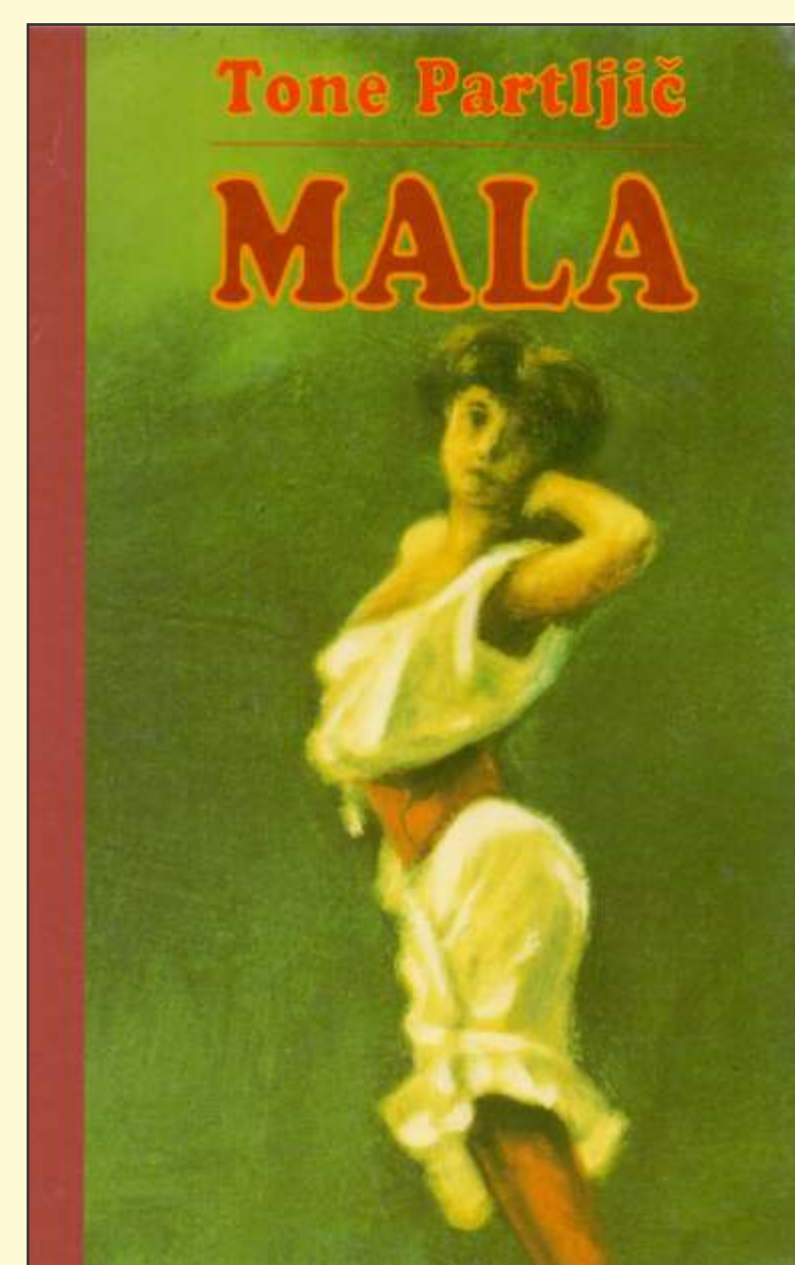
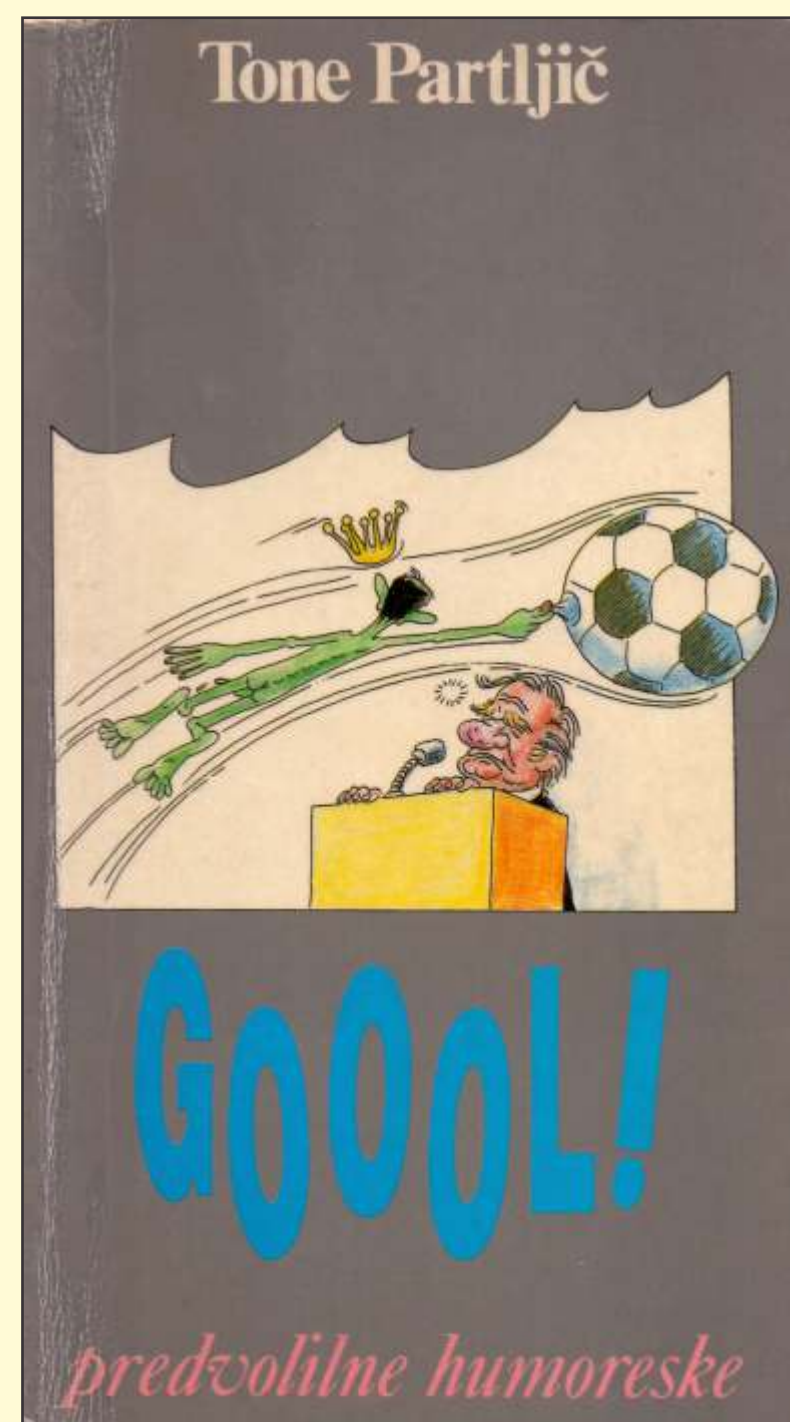
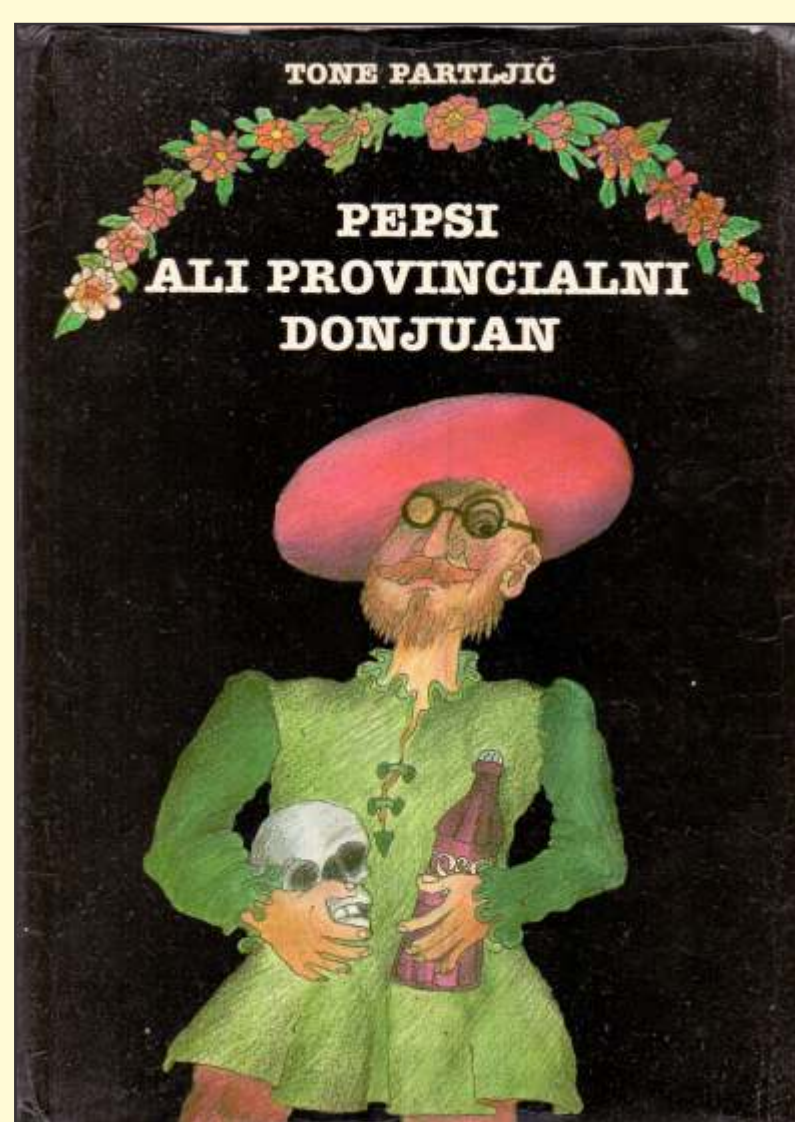
In v Jelovju ni bilo mogoče živeti drugače. Drugače so živeli le delavci v tovarni, ki so delali v nočni izmeni, pa tudi oni, ki so doma luščili fižol, drugače so živeli kmetje, ki so s prezeblimi rokami obrezovali repo in kleli ilovico, ki se tako divje prilepi ob korenino. V tovarniških blokkih pa so povečini sedeli tako ob taroku, televizorju, Ljubimcu lady Chatterley ali ob Nedeljskem dnevniku, kjer piše tudi, da so v sosednji vasi ubili pet ljudi. Celih pet in mogoče še koga. Še dobro, da smo lepo v sobi na toplem. Saj ni tako slabo na svetu, res ne. (Ne glej za pticami)

Zalotil sem se, kako vzdihujem po dobrih starih časih. To me je razočaralo in razjezilo, a si nisem mogel pomagati. Razjezilo me je, ker čujem, kako nekateri ljudje kar naprej tožijo po dobrih starih časih, gre pa jim celo bolje kot nekaj. Moj ata živi v svoji hiši, včasih pa smo se potikali po kajžah, pa vendar pravi, oj, dobri stari časi, takrat je svet kaj veljal. (No, on še lahko, ker mu oblast ne prizna zasluženih let za penzijo, pa je jezen.) Toda stric ima kar dobro penzijo, saj je bil rudar, zdaj mu ni več treba odhajati v jamo, doma je in gleda televizijo, če niso ravno govori, dobro mu gre, a toži o starih časih, da o teti sploh ne govorim ... Mogoče pa se vsem toži po dobrih starih časih tudi zato, ker jih je takrat spomladi peklo med nogami, zdaj pa imajo tam suhe slive, mogoče so nekaj lumpali do jutra, zdaj pa jim škodi že pregreto mleko. In navsezadnje je nekdo že zapisal, kako noro je, ko misliš, da bojo tudi našemu času nekoč pravili dobri stari časi. Zato se vedno razjezim, če ljudje govorijo o tem. (Volk na madridskih ulicah. Rihtarič)

Jezus, kje sem, kako dolgo sem spal ... kje sem ... v bolnici? Piti, piti, piti ... voda, vinjak, pivo, špricar, vino ... Piti, piti! Kje sem? Kakšno seno je to? Kateri dan je danes? Smo danes ali včeraj ali jutri? Saj je vseeno, zdaj je vse končano! Kaj je bilo z avtom? Ne vem. Sem koga povozil? Zakaj me boli nos? Nesrečo sem imel, ja! Avto sem pustil na cesti, ne na cesti, v jarku, pil sem vodo, kalužnice, zato me tako zvija v trebuhu ... Saj je vseeno, če je vse končano. Po malem sem pil petnajst let, deset let je bilo lepo piti, pet let pa ena sama muka, mora, ždenje, spanje ... Saj sem več spal, ko živel. Piti in spati! In zdaj moram nekaj spiti, drugače bom umrl. Napil se bom do konca ... Joj, kakšna svetloba, saj me bo ubila! (Na svidenje nad zvezdami)

Ustavil se je ob jonatankah, bile so že lepo rdeče, le znotraj so bile še zelenkaste, z belimi peškami, ampak še malo in jih bo nabral poln zaboj in Katarina bo z vozičkom oddrdrala dol skozi mesto ... Morda bo Maro takrat minila želja po službi. Toda bogve, vtepla si je v glavo. Morda je hotela dokazati, da lahko tudi ona dela in služi denar za oba, če je to zmogel on prej vsa tista dolga leta. Jonatanke so obrodile, je bil zadovoljen starec, ki je nehal misliti na ženo in je štel jabolka, zimske hruške, še čisto zeleno rumene mošančke, ki bojo obrodile na koncu, malo pred bobovcem. Potem je spod drevja šel na ozko potko med gredama in gledal endivijo, rdečo peso, rumeno korenje in bil je prav zadovoljen. Kar je spomladi posejal in posadil, je že nekaj časa rodilo, mu vračalo, se lepo razraščalo. To je edino pravo delo, to, da seješ seme in žanješ plod, vse knjige, ki jih je napisal o državni upravi, vse tisto, kar je bilo morda nekaj malega vredno, je zdaj, po preobratu, bilo povsem brezvredno. Manj kot nič. Minus. Bilo bi boljše, da bi nikoli ne bil poskušal racionalno urejati države in njene uprave ... Zdaj mu je to škodilo, zdaj so nekaj veljali tisti, ki so prejšnjo državo rušili. (Starec za plotom)